

Camora, a rekorder csapatkapitány

A Kolozsvári CFR balhátvédje immár több mint kétszáz alkalommal lépett pályára bordó színekben

A romániai fociszurkolók csupán úgy ismerik, Camora. A CFR csapatkapitányáról kevesen tudják: fiatalként dolgozni kényszerült, hogy családját eltartsa. A bajnokság egyik legjobb balhátvédje a hetedik szezonját tölti a vasutasoknál, és immár több mint kétszáz mérkőzést játszott a fellegrvári alakulatnál.

A mikor nyolc évvel ezelőtt a kolozsvári CFR csapatában először lépett pályára az uruguayi Alvaro Pereira, és egy hosszú sprint után mindenkét kicselezve alig centikkel lőtt az ellenfél kapuja mellé, a sajtótribün minden újságírója egyöntetűen kiáltott fel: ez a játékos a jövő szezont már nem a vasutasok színeiben fogja végigjátszani. És így is volt. Az uruguayi szélső a Portóhoz került, pótlására pedig Portugáliából egy új játékos került a Fellegrvárra. Akkor még senki nem tudta, hogy a vékonyka, törekenynek tűnő balhátvéd – az akkor idolként tisztelt szintén portugál Caduhoz hasonlóan – történelmet fog írni.

Mário Jorge Malino Paulino – közismertebb nevén Camora – hét év alatt immár több mint 200 mérkőzést játszott a kolozsvári csapatban. Ezzel pedig átadta Ricardo Cadu kolozsvári rekordját a múltnak. Cadu és Tony mellett pedig ő a harmadik portugál, aki a CFR csapatkapitányi karszalagját viselheti. És nem véletlenül. Cadu 2014-ben történt távozása után fel sem merült, hogy a tisztség más játékost illessen. A sport iránti alázata, küzdőképessége, a vezetők és a társak iránti tisztelete szinte predesztinálta a kapitányi tisztre.

Nem volt könnyű eljutnia ebbe a pozícióba. Legkisebb gyermekként kiskorában neki jutott a feladat, hogy – az iskolát 16 évesen abbahagyva – állás után nézzen, és édesanyját eltartsa. Két éven keresztül napi nyolc órát dolgozott egy termopán ablakokat készítő és forgalmazó cégnél, délután pedig edzésre jelentkezett a helyi csapatnál szülővárosában,

Samora Correiaiban. Innen ered különben a beceneve is. Gyermekként ugyanis sokat járt a helyi csapat meccseire, egy alkalommal pedig tévesen ejtette ki szülővárosának nevét: Samora helyett Camorát mondott.

A manchesteri csoda

Nemsokára felfigyelt rá a Braga csapata, amely megvásárolta, és kölcsönadta a Valdevezbe. Innen az elsőosztályban szereplő Beira-Mar csapatához került, közben pedig megjárta az alsóbb osztályban szereplő Pampil hosát. A Naval együttesénél három évet töltött. Amikor pe-

dig a csapat kiesett a portugál elsőosztályból, Camora Kolozsvárra került. A CFR színeiben pedig – a csapat jó eredményeinek is köszönhetően – egyre jobban játszott, egyre több mindent ért el. 2012-ben részese volt annak a történelmi teljesítménynek, amelyet nemcsak Kolozsváron, hanem Romániában is úgy emlegetnek, mint a manchesteri csoda.

Az Old Traffordon 1–0-ra megnyert mérkőzés óta sok év telt el, az akkori csapatból már csak Camora maradt, de ennyi év távlatából is különös érzésekkel emlékszik vissza az Álmodok színpadán eltöltött 90 percre. „Manchesterben olyan játékosokkal

léphettem pályára, akiket addig csupán a tévéből ismertem. Nagy élmény volt Rooney vagy Van Persie ellen játszani, örvendtem, hogy ilyen magas szintre eljutottam. Azt a mérkőzést soha nem fogom elfelejteni” – nyilatkozta a balhátvéd.

Minden csábítás ellenére Kolozsváron maradt

De a portugál játékost nem azért kell szeretni vagy tisztelni, mert külföldiként a legtöbb meccset játszotta bordó mezben. Nem azért, mert eljött Nyugatról az ismeretlen keleti tömbbe és immár hetedik éve itt játszik. Nem azért, mert a bajnokság egyik – ha nem a legjobb – balhátvédje. Nem azért, mert mindig tisztelettel nyilatkozik az ellenfelekről, mert jól megtanult románul, vagy mert mindig a legnagyobb erőbedobással harcol a pályán. Nem. Hanem talán valami egészen má-

FOTÓ: TRANSILVANIA REPORTER



A csapatkapitány több mint hat éve erősíti a fellegrváriakat, a román bajnokságban posztján az egyik legjobb

sért. Egy olyan dologért, amit a mai világban kevés sportoló tesz meg a klubjáért. Amikor a fellegrvári alakulat a csődvédelmi eljárás alá került, nem jelentette fel a klubot, nem menekült el más csapathoz, holott számos külföldi ajánlat érkezett számára. Sőt, beleegyezett abba, hogy fizetését drasztikusan csökkentse. Pedig az egyik ciprusi sztár csapat havi 7 ezer euróval többet ígért neki. Ő mégis maradt a CFR-nél. Szegény sorból verekedte fel magát a sport révén, megtanulta értékelni a pénzt, a csábító ajánlatok ellenére azonban mégsem a könnyebb és az anyagilag kecsegtetőbb utat választotta, hanem a göröngyöset. Vállalta, hogy a nehézségek ellenére is marad a vasutasok játékosaként.

„Örvendek, hogy itt maradtam Kolozsváron, úgy érzem, jó döntést hoztam” – nyilatkozta Camora, aki játékaival és hozzáállásával igyekezett segíteni a csapaton. Biztos pont volt a keretben, a pályán és azon kívül is. Akire minden játékos és edző számíthatott. Igaz, döntéséhez talán az is hozzájárult, hogy megkapta a román állampolgárságot, és szeretett volna bekerülni a román válogatottba. Ez azonban a román szövetségi kapitány körüli folyamatos bizonytalanság miatt nem jöhetett össze. „Mindent, amit elértem, Romániának köszönhetem. Már úgy érzek, mint egy román, és a sport befejezése után is itt szeretnék tevékenykedni” – árulta el elképzeléseit menedzserének, Sergio Guedesnek.

Ja, és még valami. A CFR jelenlegi keretében számos olyan játékos van, aki mindezek ellenére mégis többet keres, mint a portugál szélsőhátvéd. Amely bizonyos szempontból talán érthető. De Camorát ez sem zavarja. Ő továbbra is a vasutasok csapatkapitánya marad. Ki tudja, meddig?

SOMOGYI BOTOND

Bibliai erény a fociban?



NÁNÓ CSABA

Egyik ismerősömet nagyjából évente megruházzák ugyanabban a városzélli lebuiban. A menetrendszerűen érkező verés oka egy fiatalkori nézeteltérés egy bizonyos társasággal, amely ott áll bosszút ismerősömön, ahol elkapja. Kérdeztük az illetőt: miért kinozza magát,

netán mazochista, hogy minden esztendőben elvállal legalább egy zakót? Ő csak legyintett, és kijelentette ország-világ előtt, hogy annak a kocsmának a hangulata megér egy-két napi lábadozást. Nem kötelezi őt senki, hogy odamenjen, de olykor megmagyarázhatatlan vonzalmat érez a füstös, lerobbant hely iránt. Még akkor is, ha úgy tűnhet, minden áldott alkalommal a másik arcát is odatartja ellenségeinek. Ismerősöm azt is bevallotta, nem is a pofonok fájnak, hanem a megalázás, amit minden ilyen alkalommal el kell viselnie.

Amikor a Seps OSK feljutott az elsőosztályba, borítékolható volt, hogy ennek nem minden-

ki fog örövendeni. És ezt a nemtetését valamilyen módon majd ki is fejezi. Sajnos ebben az országban olyan a közhangulat – bármiről is, amit nem dák ósanya szült a világra –, hogy attól normális embernek égne áll a haja.

A Voluntari–Seps összecsapás után azonban a helyzet sokkal súlyosabb, mint ismerősöm esetében, akit „magánúton” vernek néha. Intézményesített gyűlöletbeszédéről van szó, amit hivatalos szervek sem megakadályozni, sem legalább enyhíteni nem próbáltak, amikor megtörtént. Az utólag kiszabott büntetés pedig messze nincs összhangban az incidens súlyával. Nem a stadion lelátójára tévedt elmebeteg kiabáltak nacionalista

szövegeket, hanem jól körülhatárolható hivatalos személyektől indult a botrány. Ez már jóval több, mint a csőcselék hangja. Az olyan rigmus, mint a „ki a magyarokkal az országból” már-már zene a fülnek ahhoz képest, ami a bukaresti csapat stadionjának hangszórójából bömbölt. Tulajdonképpen nincs mit csodálkozni: a román labdarúgás tele van tehetségtelen játévezetőkkel, idegbajos edzőkkel és játékosokkal, magukat kiskirályoknak képzelő vezetőkkel. És olyan hangadókkal, akik még a sportban is „magyar veszélyt” látnak.

Diószegi László úriemberként viselkedett, és ezt még a román sajtó is elismerte. Nem kért lehetlent, nem követelte, hogy az el-

lenfelet zárják ki a bajnokságból, nem akart bosszút. Nem fordult igazságtételért a nemzetközi fórumokhoz, pedig megtehetette volna. Ebben különbözik az őshonos klubvezérektől és tulajdonosoktól, akik mindenféle eszközt bevetnek, hogy az ellenfél porul járjon. A Seps focicsapat tulajdonosa megelégedett azzal, hogy üdvözölte a jelképesnek is alig mondható büntetést, és kijelentette: nem tartaná helyesnek, ha a táblázatok és az eredmények a pályán kívül dőlnek el.

Csak hogy egy dolgot elfelejt: olyan társadalomban élünk, ahol a Diószegi-féle, bibliai jószágú emberek nemhogy példaképek nem lesznek, hanem esetleg még boldognak is nézik őket.